

τὰ ὠραία πράγματα δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὰ σκεφθῇ χυδαίων αἰσθημάτων ἄνθρωπος. Ἡ υἱικὴ ὁτοργὴ εἶνε κατ' ἐμὲ τὸ εὐγενέστερον καὶ τὸ ἀνθρωπινώτερον τῶν συναισθημάτων. Πταίει ἂν δὲν μ' ἀγαπᾷ; Νὰ σοῦ πῶ, Ἀνθούλα, ἔχεις δίκαιον, δὲν σὲ βλέπω ὅπως πρῶτα. Τὸ αἷτιον δὲν τὸ ξεύρεις. Ναὶ μὲν μ' ἐμποδίζεις καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον, τὸν ὅποιον θεωρῶ σωτήρ᾽ μου, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλο αἷτιον. Κακολογεῖς τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον ἠγάπησα. Ἐγὼ ὑποφέρω μὲν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀδικῶ... ἐνόμιζα πῶς ἀγαπᾶται... ὅ,τι μοῦ ἐφάνη ἔρω, ἦτο συγγενικὴ ἀγάπη... Τὸ ἔμαθα πολὺ ἄργά. Τώρα δὲν θέλω κανεὶς νὰ τὸν κακολογήσῃ.

Ἡ Ἀνθούλα μὲ ἤκουεν ὅπως ὁ ὑπομονητικὸς ἰατρός ἀκούει τὸ παραπονὸν τοῦ ἀσθενοῦς του. Τὰ γαλανὰ μάτια της ἐφανέροναν μεγάλην λύπην... καὶ ἐστέναξε σιγά... σιγά... Τόσον πικραμένη μοῦ ἐφάνη, ὥστε ἐτοιμάσθηκα νὰ ζητήσω συγχώρησιν, ἀλλ' ἐσκέφθην ὅτι τὸν ἀδικεῖ καὶ ἐσιώπησα, ἕως ὅτου ἐκείνη ἔλυσεν τὴν σιωπὴν:

— Διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα... εἶνε τοῦ μνηστῆρός μου... ἄρχισε ἀπὸ τὴν τρίτην σελίδα.

«... Διὰ τὸν Τίτον Σ. ὅχι μόνον δύναμαι νὰ σοῦ δώσω πληροφορίας, ἀλλὰ καὶ νὰ σοῦ τὸν περιγράψω ἀκριβέστατα. Εἶνε εὐφυέστατος νέος, ὅ,τι γράφει εἶνε χαριτωμένον... ἀνήκει εἰς καλὴν οἰκογένειαν, καὶ εἶναι ὠραϊότατος· αὐτὰ ὅλα χάνονται ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα ἔχει. Ἡ κακὴ συναναστροφή καὶ ἡ τυφλὴ στοργὴ τῆς μητρός του τὸν κατέστρεψαν. Πίνει ἀθεόφοβος... ἡ συναναστροφή του εἶναι πάντοτε ἀξιοκατάκριτος... καὶ δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν. Τὰς σπουδὰς του δὲν ἐτελείωσε... καὶ ἐνόμισεν ὅτι θὰ διακριθῇ ὡς συγγραφεὺς, γράφων χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Ἐχρεώσται εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἔλεγε: — «Θὰ σὲ πληρώσω» ἔχω εἰς Κωνσταντινούπολιν μίαν πλουσίαν συγγενῇ, τὴν ὁποίαν θὰ νυμφευθῶ».

«Ὅταν ἦλθε εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔγραψεν εἰς τοὺς φίλους του: — «Κρίμα στὰ γλυκὰ μάτια ποῦ τῆς ἔκαμα τῆς συγγενοῦς μου... δὲν ἔχει πεντάρα· καλὰ ποῦ τὸ ἔμαθα ἐγκαίρως... ἄλλως... ἄσχημα τὴν εἶχα». Κατόπιν ἔγραψε: — «Τέλος πάντων ἀνεκάλυψα μὲ Ροῦσσα ὡμορφὴ καὶ πλουσία μ' ἀγαπᾷ κ' ἐγὼ τὴν λατρεύω». Ὅλοι ἐπερίμεναν νὰ γυρίσῃ νυμφευμένος, ὅταν ἔξαφνα ἐγύρισε καὶ ἔλεγε μεθυσμένος μέσα σ' ἕνα καπηλειὸ τῶν Ἀθηνῶν: — «Δὲν ἔχω τύχη... ἀφοῦ ἔκαμα στὴ Ροῦσσα τὸ κόρτε, ἀπεφάσισα νὰ ζητήσω τὴν δεξιάν της... ἀλλὰ δυστυχῶς ὅλα ξερεθὰ ἤλθανε. Ἡ μητέρα της, μία ὠραία ξανθὴ, μ' ἐδέχθηκε μὲ πολλὴν οἰκειότητα... καὶ ὅταν ἐγὼ πνιγμένος ἀπὸ συγκίνησιν ἐξεφράσθην, ἐκείνη μοῦ εἶπε μὲ εὐγενῇ ἀξιοπρέπειαν: — «Εἶμαι πτωχὴ, κύριε, ἐπεθύμουν νὰ προσφέρω πολλὰ... ἀλλ' ὁ σύζυγός μου εἶναι κατεστραμμένος· χθὲς μοῦ ἔλεγε, πῶς πρέπει

ν' ἀφήσωμεν τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ νὰ ὑπάγωμεν νὰ κρύψωμεν τὴν πτώχειά μας ἀλλοῦ, ἕως ὅτου βελτιωθῶν αἱ υποθέσεις μας. Τὴν δέχεσθε πτωχὴν τὴν Ὀλγίαν μου;» Ἐμείνα κεραυνόπληκτος, καὶ εἶπα μὲ συγκίνησιν, βεβαίως: — Ἡ κόρη σας εἶναι θησαυρός, καὶ ἔφυγα. Ἀμέσως δὲ ἀρῆκε τὴν Χάλκην καὶ ὀλίγον ὕστερα τὴν Κωνσταντινούπολιν».

«Ἀπὸ αὐτὰ, ἀγαπητὴ Ἀνθούλα, εἰμπορεῖς νὰ ἐνοήσῃς τί ἄνθρωπος εἶναι...»

Ἡ ἐπιστολὴ κατόπι περιεῖχε ἄλλα ἀδιάφορα εἰς ἐμέ. Δὲν εἶπα τίποτε καὶ ἡ Ἀνθούλα ἀπὸ πολλὴν λεπτότητα δὲν μὲ ἠρώτησε τὰς ἐντυπώσεις μου. Σιωπηλαὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ ἐγὼ ἠσθάνομην μίαν ἀλλόκοτον τρυφερότητα πρὸς ὅλους. Ὁ ἀδελφός μου, ὁ ὁποῖος εἰργάζετο γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν μάμην μὲ τόσῃ αὐταπαρνήσιν, μοῦ ἐφάνετο μέγας. Ἡ γιὰγιά μου, ἡ ὁποία ἔχασε τὴν κόρη της καὶ ἀφωσιώθη τόσον πολὺ εἰς ἐμέ καὶ τὸν Γιάννη, μοῦ ἐφάνετο μεγάλη... ἡ Ἀνθούλα, ἡ ὁποία μὲ περιέθαλψε τόσον πολὺ καὶ μ' ἔσωσε ἀπὸ βέβαιον θάνατον, μοῦ ἐφάνετο ἀκόμα πλέον μεγάλη. Μόνον ἐγὼ ἤμην μηδαμινὴ... ἐγὼ, ἡ ὁποία ἀπεφάσισα ν' ἀποθάνω δι' ἕνα ἄνθρωπον τόσῳ τιποτένιον... καὶ ὁ ὁποῖος ἔπαιζε μὲ τὰς καρδίας ἀθῶων κοριτσιῶν, ὅπως παίζουν τὰ παιδιὰ μὲ τῆς μπίλιας. Ἐγέλασα ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας πολὺ... καὶ ἐρίλησα τὸ χέρι τῆς γιὰγιάς μου μὲ ὅλην τὴν καρδιά μου. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐζήτησα νέα περὶ τῆς ἀτυχοῦς Ὀλγίας. Κατ' ἀρχὰς ὑπέφερον... ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφῆκαν τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ μετέβησαν εἰς Αἴγυπτον, δὲν εὔρε καιρὸν νὰ λυπηθῇ· εἰς πρώην ὑπάλληλος τοῦ πατρός της, ἀκούοντως πλουτισθεὶς ἐκεῖ, ἐζήτησε τὴν χεῖρά της... καὶ ἤδη θὰ νυμφευθῇ...

Λοιπὸν, Μαρίκα μου, θέλεις ἀκόμη ν' ἀποθάνῃς δι' ἕνα χρυσοθήραν ἴσως;... Νὰ σοῦ εἰπῶ, Μαρίκα μου, ἂν ἔμεινα γεροντοκόρη, καθόλου εἰς αὐτὸ, δὲν συνετέλεσεν ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Εἶχον πάντοτε ὀλίγην κλίσιν πρὸς τὸν γάμον. Δὲν εἶμαι ὅμως γελοία γεροντοκόρη. Ἀνατρέφω τὰ παιδάκια τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀγαπῶ τὴν νύμφην μου καὶ ἔχω ἄλλη λογαφίαν τακτικὴν μὲ τὴν Ἀνθούλαν, ἡ ὁποία εἶναι τώρα μίαν μεγάλην Madame. Ἐνδύομαι ἀναλόγως τῆς ἡλικίας μου... καὶ ἀγαπῶ τὴν συναναστροφήν τῶν συνηλικίων μου. Πρὸς σὲ τὰς νέας ὁμιλῶ ἢ γράφω μόνον διὰ νὰ σὲ συμβουλευσω.

Τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν μὰς ἔδωκεν ὁ Θεός, δὲν πρέπει νὰ τὴν συντριβώμεν δι' ἕν τρελὸν αἰσθημα. Ἐὰν δὲν εἶσαι θυμωμένη ἀπὸ τὴν ἄνοστη ἱστορίαν μου, πιστεύω θὰ δεχθῇς τὰ θερμὰ μητρικὰ φιλιὰ μου.

ἡ φίλη σου
Δομνίκη

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετεκομίσθη ἐν τοῖς νεοδημητοῖς καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10, ἐναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ρικάρη καὶ παραπλεύρως τῆς μεγάλης οἰκίας Μαυρομιχάλη.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Ποιοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν]

- «Ματθίλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺν. Δρ. 7 (8)
 «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετὰφρασίς Λάμπρου Ἐνυλίου. δρ. 3. (3,30)
 «Ἀέων Δεσφύνης», μυθιστορία Γεωργίου Σάνδης, μετὰφρασίς Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση. Δρ. 4,50 [4,80]
 «Τὰ Δύο Δίκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 4,50 [2]
 «Ἡ Ὠραία Παρισινή» λεπ. 60 (70)
 «Παρίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετὰφρασίς Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]
 «Ὁ Διαβολὸς - Σίμων», μυθιστορία Ponson-Derrail Δρ. 4,50 (4,70)
 «Μπουμπουλὶνα - Ἀρκάδιον», Δράματα διὰ Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3,30]
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίτου Βέρν. Δρ. 4 (4,20)
 «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)
 «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κράσι», μυθιστορία Paul de Cock, μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 4 [4,20]
 Ποήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. (3,20)
 Χρυσόδετα 4
 «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρίμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετὰφρασίς Γ.Κ. Σφήκα λ. 50 [55]
 «Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Σαβιὲ Μαριέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 4,50 [4,70]
 «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάσσα, δραχ. 4,50 (4,60).
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτο Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου Ἐκδόσις δευτέρα, ἀδελφὰ τοῦ συγγραφέως, ἐν τῇ προσετέθῃ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès Δρ. 4,50 (4,70)
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]
 «Τὰ χάλια μας», κωμῆδι Π. Λαζαρίδου ἡθοιοῦ λ. 70 (80)
 «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία E. Μαλὼ (τόμοι 2) Δρ. 2,50 (2,80)
 «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)
 «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier Δρ. 4,50 (4,70)
 «Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, Δρ. 4,50 (4,70)
 «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
 «Τὸ Κατηραμένον Κατηλιεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοάρ Δρ. 4,50 (4,70)
 «Ζιλ Βλά» μυθιστόρημα Δρ. 5 (6)
 «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Σαβιὲ δὲ Μοντεπὴν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
 «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βλοῦ: Σέγγιο: Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 2 [2,20]
 «Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλίτου Μαρύ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, Δραχ. 3 (3,40)